

ſkulde affrives et Vidnesbyrd eller en Atteſt, og den Bedkommende anmode ham om, at indſpøge Atteſten paa en anden Mand's Vegne, nemlig paa Lømmermefter Bendt Petersens Vegne, idet han forſikrede ham om Lømmermefterens Beredvillighed i ſaa Henſeende, men at han kun ikke var oplagt til ſelv at ſkrive. Andrageren fik det Indtryk, at der blot var Tale om at gjøre den Bedkommende en Tjenefte ved at lade ham ſlippe for at give det ſkriftlige Vidnesbyrd, men ſenere opdagede han, at han havde en ſtraffet Perſon for ſig, og at han havde ladet ſig føre bag Lyſet. Følgen af, hvad han havde gjort, blev den, at Andrageren idømtes 2 Gange 5 Dages Fængſel paa Band og Brød, hvilken Straf han affønde med 40 Dages ſimpelt Fængſel. Et Andragende, ſom han havde indgivet til vedkommende Autoritet om at ſlippe for Straf blev afſlaaet. Nu er det meget ſtrængt for den vedkommende Mand, ſom er 58 Aar og har en Huſtru paa 56 Aar, for hvem han i 30 Aar har bidraget til hendes eventuelle Penſion, at miſte ikke blot ſin egen Penſionsret, men ogsaa Huſtruens ved Siden af. Det er mærkeligt, at en Mand, ſom jo ikke har ſaa lidt Uddannelse, er iſtand til at handle ſaa tankeløſt eller, ſom han ſelv udtrykker ſig, bære ſig ſaa taabeligt ad, ſom Tilfældet er, men han tillſkriver det ſine trykkede Forhold og det Bigfald, han lider under; man maa tro, at han ikke har været ſig ret bevidſt, dengang han udſørte den omtalte Handling. Der foreligger Vidnesbyrd fra Statsraad Bonsach, ſom har været hans Chef, Statsraad Borgen og Juſtitsraad Raſmusſen, ſom Alle omtale ham paa en i og for ſig meget hædrende Maade. Statsraad Bonsach ſiger om ham, at „hans Handlemaade alene finder ſin Forklaring i en ganſke beſynderlig naiv Opfatteſe hos ham af det paagældende Forhold, en Opfatteſe, der næſten ſynes at have bragt ham til at tro, at han i Grunden kun viſte den Mand, hvis Navn benyttedes, en Tjenefte ved at befri ham for en Uleilighed, der ellers vilde være bleven paabyrdet ham“. Andrageren har været Kancelliſt i Krigsminiſteriet, men paa Grund af en mindre nøiagtig Opfyldteſe af ſine Pligter, ſiger Statsraad Bonsach, blev han afſtediget i 1858. Grunden dertil var, at han i en meget ung Alder havde giffet ſig og ſaaet 5 Børn, og da han kun havde en aarlig Løn af 800 Kr., og det var ham umuligt at leve af ſin Lønning, var der en ſtadig Friſtelle for ham til at forſømme Embedet for at ſøge det yderligere Fornødne ved privat Erhverv. Det forekommer nu Udvalget, at det vilde være noget ſtrængt for Konen ogsaa at miſte ſin Penſion, men Udvalget har naturligviſ ikke kunnet gaa ind paa at bidrage ſærlig til Mandens Ureſoprejsning; det beror jo paa en Miſforſtaaelse fra Mandens Side at anſøge Rigsdagen derom. Udvalget tror at kunne henviſe Andragendet til Krigsminiſteren, forſaavidt det

gaar ud paa en mindre Underſtøttelse, men mener ikke, at han kan faae ſin Penſion igjen, medens, ſom ſagt, dog den Omſtændighed, at Huſtruen ſkal miſte ſin Penſion, forekommer Udvalget for ſtrængt, da det ſynes, at Manden kun har handlet paa en ubegribelig tankeløs Maade. Der er ogsaa den Ting, der taler for ham, at der ikke har været Spørgſmaal om ved, hvad han gjorde, at ſtaffe ſig nogen Fortjenefte. Havde der været det, er jeg ſikker paa, at Udvalget ikke vilde have været villig til at have med denne Sag at gjøre. Som ſagt, at Straffen ſkulde ramme dobbelt, forekommer Udvalget for haardt, og man foreſlaar derfor Sagen henviſt til Krigsminiſterens nærmere Overvejelſe. — Vi komme dernæſt til Indſtillingen under Nr. 18, der angaar et Andragende fra Guſmand Lars Andersen i Saltrup ved Eſrom, ſom Udvalget foreſlaar henviſt til Finantsminiſteren; det findes i Betænkningen under Nr. 61. Bedkommende anmoder om en aarlig Underſtøttelse ſom Invalid. Han var blandt de første, anſøgte han, ſom bleve indkaldte til Krigstjenefte i 1848 og ved Armeens Tilbagegang fra Slesvig den 23de April 1848 blev han ſaaet, idet en Geværfulge gik fra Nakken igjennem den venſtre Kind, borttog to Tænder, beſkadigede Njæbebenet og ſlog dette af Led. Han laa en Tid paa Lazarethet og blev derefter permitteret for det Aar, men næſte Aar blev han indkaldt paany. Han ſølte ſelv en inderlig Glæde ved at være med, han tænkte ikke paa, at han maatte under de nye Forhold kunde komme til at lide temmelig haardt derved. Da han blev permitteret i 1851, begyndte han allerede at faae Smertor i Hovedet, hvilket han paafaar, at han antager, hidrører fra et Studſaar, han, ſom ſagt, har ſaaet i 1848. Diſſe Smertor ere efterhaanden bleve værre og værre og fremkalder til ſine Tider ſtor Svimmelhed hos ham, ſaa at han i Virkeligheden er udfikket til alt Arbejde. Nu er han ældre og i høi Grad trængende. Han har flere Gange henvendt ſig til Beſtyrelſen for Invalideforſørgelſen, men ſtedſe ſaaet et afſlaaende Svar, idet man ikke har kunnet anſe ham berettiget til at faae Invalideforſørgelſe. Manden ſelv er fattig, han har kun et lille jordløſt og ſtrøbeligt Hus, ſaa at han i det Hele er haardt trængende. Sogneraadet har anbefalet ham paa det Bedſte; man kan ſe, at det ogsaa er vant til at anbefale ham, idet en Bemærkning tyder paa, at det har givet ham Anbefalinger — formodentlig navnlig til den ærede Finantsminiſter og Invalidebeſtyrelſen — viſtnok mangdeviſ, ſaa at det vilde være ſærlig glad om Manden ogsaa kunde opnaa en lille Smule Underſtøttelse, baade fordi han er værdig trængende efter det Opfatteſe, og deſuden for at det engang kunde faae et Udbytte af de mange Anbefalinger, det, ſom ſagt, han givet denne Mand. Denne Sag har, ſaaavidt jeg har kunnet erfare, ikke hidtil foreligget Rigsdagen med ſaa gode Erklæringer eller ſaa